

Womhaj Bóh!

Číslo 12.
22. mēřa.

Četnik 6.
1896.

Serbske njeđzelske kopjenka.

Wudawaju ƙo kóđu ƙobotu w Esmolerjez kniħiczišcežetnu w Budyschinje a ƙu tam dostacž sa sčtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

Njeđzela Judika.

Gal. 4, 31. Teho dla, lubi bratsija, njejsmny my teje džowki džěczi, ale teje frejneje.

A Galatiskemu, k smuzitemu a po ƙwobodnosci ƙebi žadazemu ludej běsche japoschtol Pawol s předowanjem ewangelija pšichschol, pšehowdžany wot ƙwojeju towaršom Barnabaša a Silaša. Achorosč nufowasche japoschtola tam dlějšchi čas ƙawostacž. Wón jón wuwuzi k žohnowanju sa jich wjele, k rossčěrjenju ewangelija. S radosčju wjekeku powjesč wo Ahrystu ƙu pšichijachu. Ešlowo wo kšesčizianstej ƙwobodnosci jich wutrobny jahori. Tón lud bē wšchón hmuty pšes wobras Jesom Ahrysta, kotrnž jemu Pawol w rjanosci čžerpjenja a krašnosci horjestacža se žiwymi barbami ƙwojeje wěry pšchedstaji. Ašichžowanu bu kšwalba a lubosč wošadow, Pawol bu nutrnje lubowanu wučer šylneho luda. Malěčzo běsche, ƙwjatki běchu w Galatiskej. — Japoschtol dale čžehnjesche. Duž pšichindžechu na wjekele jěškhadženje ƙywom wěry. Staž ƙo to hušto stawa, šymne nózne šmjersti a wichory, kotrež nětotru dobru šškhadženku morichu. Židowszy kšesčizienjo s Palästiny k wošadam pšichindžechu. Woni po šdacžu ewangelijon šmėrom wostajichu, ale wni ƙebi žadachu, šo ƙo přjedawšchi pohanjo w Galatiskej tež židowskich waschujow džeržachu. Šola tuteho rossčudženeho luda mējachu se ƙwojej wopacžnej wučzbu wušpěcha. To jich wabjesche, šo móhli ƙami se ƙwojimi skutkami něščto dokonjeć a něščto pšched Bohom płacžicž. Bórny ƙo židowske rócžne časny a ƙwjedženje

šawjedžechu a židowske jěđžne šakonje ƙo wobkěđžowachu. S tym wobras teho šbóžnika nasad štupi a čžlowške skutki do přědka.

Šdacž ƙo móhlo, šo je njenušne, na tele wěžny dženkša hiščeže špominacž. Pšchetož šchtó bjes nami by něhdže pšichilnosče měl k židowskej wěry wrócžo štupicž? S čžěžka šchtó. A tola je hušto dosč nasche kšesčizianstwo šakonške. My ƙebi dyš a dyš na Boha pomyšlimy. My ƙmy w džěczatštwje tak wučzeni. My mamy to ša ƙwoju pšichiščnosč. My ke mišchi kšodžimy. To dyrbi tak byčž, to je nascha pšichiščnosč. My mamy bibliju ša Bože šłowo. My wšchal w nej nječitamy a ju nješrošminy, ale to je tola wo našej myšli nušne, šo mamy špišny japoschtolow a profetow ša ƙwjate. My ƙo tež hiščeže modlimy, to je nascha pšichiščnosč, šo Bohu něščto čžaša pošwjećimy a ša blidom abo hewat pšichi něčajstej pšichiščnosci ƙo jemu džakujemy a nasche proštwy jemu wuprajimy. Šo tajšim: my dyrbiny, my mamy to ša ƙwoju pšichiščnosč, dobre waschne ƙebi to žada, to je žyršwinske waschne, to w bibliji šteji, to je nam přjódšpišane, nam je ƙo prajilo: duž štejimy my hiščeže kaž tamni kšesčizienjo se židow pod šakonjom. Wobras šnješa Jesuša na tašlach nascheje wutrobny pšechzo bóle wobłědnje. Šeho móž ƙo šhubi. Šeho žiwjenje a lubosč na naš wjazny nještutkujetej. Japoschtol tola kšesčizianste šejniščežo s Hagaru pšichiruna. Wona běsche šchłowina. Wón jo pšichiruna s Šmaelom, wón běsche ƙyn nješwobodneje džowki.

Schto dyrbi so nětko stac? dyrbinu my sakon prjecz czišnycz? Ně! Wón wopšchija sakadu praweho žiwjenja a nam sa to rukuje, so je tón sдобny sakon wuras Božeje wole a ma teho dla bjes pschestacza swoju wažnošč. Žana jeniczka kasnja so postorczič njemóže, bjes teho so njeby sałožt praweho porjada do khabljanja pschischol a saniczazej mozy hrěcha so durje njewotewrite. Tež my jako kšchesczijenjo sakon Boži najwysche czesczimu a smy cziščje psches jene s tym słowom teho Runjeja: Dóžo pať je, so njebo a semja sahinytej, dyžli so by wot sakonja jedyn kónčik sahinyt. Sakon je kóždemu kšchesczijanaj sygl praweje sдобnoščje a Bohu spodobneho kšhodzenja a my mamy so jemu w wschittich kručach podczišnycz.

Alle móžemy my wot sakonja nasche sbože a naschu sbožnošč woczakowacz? To my njemóžemy. Abó smy my te džebacz kasnjow džerželi bjes poroka? Móžemy wot kameje jeneje kasnje prajicz: To wschitko smy ja džeržak wot mladosčje se skutkami, se słowami a s myšlemi? Budžemy my wobstacz psched tym kšwjatym, hdyž wón sapocznje, s nami wotmolwjenje džeržecz? Ža staju waš, wy kamopravi, do žuda waschich bližschich, woni wam hižo někotry blecžt mjenuja, kotryž su nad wami namakali. Kšchecze wjazy: ja staju waš psched Božej woczji, kotrejž taž wohenjome plómjenja do waš nuts kšweczitej. Ža poťasam na teho žudnika we waschej wutrobje, na wasche kšwedomnje a hdyž je žud wo wami džeržany, žadyn njebudže, kotryž njeby wusnacž dyrbjak: Runježe, njekhodž s twojim wotrocžkom do žudzenja, psched tobu žadyn žiwu prawu njeje. Po puczju sakonja žadyn mēr a žana radošč njeistej, tam je stajne pschemenjenje bjes tym so chzemy a so dokonjamy, stajne pschemenjenje bjes kamoposbēhujenjom a kamostatamanjom a skónčnje kšynej, džowzy niczo nje wostanje hacž styšknawe sastonanje: Ža hubjenu cžlowjet, schto budže mje wumóž s cžela teje kšmjercze?

Schto budže tebe wumóž? Jesuž Kšhrystuž, twój sbožnik. Wón tebe njeje wot pošluichnoščje pscheczimo sakonjej wumohł, so by kšwobodnošč hrěschicž mēt. Pschetož cžlowšti kšyn njeje pschischol sakon saniczicž, ale dopjelnicž. Wón pať je tebe wot poklecža sakonja wumohł. Wón je tebe wot winy wukupit. Wón je ju droho saplaczicz dyrbjak. Se kšwojej kšwju je wón pišmo, kotrejž pscheczimo tebi rēcžesche, wumasak. Wón je sakonja kónž. W tutym kšwjatym pōstnym cžakju stupmy pod jeho kšichž na Golgatha. Daj so wot teje lubosčje šhrēcž, kotraž tebi wot tam napšcheczimo kšapa. Potom budže so twója twjerda wutroba smjehcžicž, twója morwa wutroba s žiwjenju wotuczicz. Nowy duch w tebi wožiw. Ty wotrocžkowsku slemjazu bojosč šhubisch a sažo kšebi domērjenja s Bohu nadobhdžesch. Wón mje lubuje; ja kšmēm to wēricz. Wón je mje wukšwobodžit. Ty kšy Bože džeczjo a herba. Ty kšy kšwobodny, kšyn kšwobodneje Sarah, mēsčezan njebieskeho Žerusalem. Pohladaj twojemu sbožnikaj do so kšwawjazeje wutroby, podaj so jemu do rukow, wužiwaj tu krašnošč a sbožnošč, so móžesch Bože džeczjo bycz a wostacz wēcžnje. Hamjen.

Pschi thorožju.

Bo Ž.

I.

Kóždy kšchesczijan je duchowpajstn.

„Dženka drje hiščje se starej Urjulu s kónzej poňdže; jeje džeczji su hižo po kšarja pošlale.“ Tak praji roboczan Wyr

š kšwojemu kšubodej Mlynkej; a to bēsche w wošadže S., hdyž bēch prjedy s duchownym. Kusto bychu ludžo tak powjedali. Niz, kaž bychu hrošnu myšl mēli, so kšar žiwjenju kšoreho kónž scžini. Ně, myšl bēsche, so bēchu so s temu, so po kšarja pošlachu, jenož teho dla rošžudžili, dokelž bēsche na najhōrsche pschischlo. Ach, cži ludžo bēchu kšudži; a kšar, kotryž dyrbjesche daloko jow pschincž, bēsche tak drohi, so so hagle s temu wudawkej rošžudžichu, hdyž móžesche kšar jenicžy wuprajicz, so so nicžo wjazy cžinicž njekhodži.

Ma wopak bychu w S. hnydom po duchowneho pošlali, hdyž bēsche něchtō w domje skhorit. Ža duchowneho džē nicžo placzicz njetrjebachu. Ma wopak; wón kšnano něchtō kšobu pschincžje u. psch. pjenježny dar abo bleschu wina. Abó móžesche tola nekajku proštwu scžinicž, so bychu so dawki spušchecžile. Abó wón móžesche na samožiteho s pscheczestwa proštwu napišacz. Na kóždy pad mējacy duchownowy wopyt jara rad. Žana myšl, so by so schto duchowneho bojal. Tež duchowny trošcht bēsche w najwjazy padach witany, haj kusto horzo žadany. W tamnej krajnje bēsche wjele prawych kšchesczijanow. Tež pola tych, kš smutšownje bóle sdaleni stejachu, bēsche wēsta nabožinška myšl. To wschak so samjelczecz njemóže, so bēsche kusto wjele pschicwery pōdla, hdyž duchowneho prošchachu s kšorym so modlicž a jemu kšwate wotkasanje wudželicž. To pošlednišche dyrbjesche kusto kšarstwo jarunacz. Alle kusto so tež sta, so kšebi po modlitwje a sakramencze žadachu, so by so wēra pošylnila a so bychu kšmani byli to, schtož pschindže, s ponižnoščju sjesč. S krotka: po kšarja pošdže pošlachu a po duchowneho jara sahe.

Runje na wopak je tu w Bremenje. To je wopravdže kšmēsčne, tak so kóždeje malicžkosčje dla s kšarjej scžele. Kšdžez bychu kšust rošoma, kšust dobrego powētra, mēr a štrawa jedž pomhale, — dyrbi kšar pschincž. Sšubodžo maja sa njeprawe, hdyž so hiščje po njeho pošlalo njeje, dokelž tón wbohi kšory „žyle poľ dnja nicžo jedł njeje.“ Pschicwera, kotraž so na kšariske kšredli staja, je wulka a jej so nichtō bóle njedžiwa, hacž kšarjo kšami. Žara cžezko pať so jow w mēsčje rošžudža duchowneho wo wopyt prošycz. A to, schtož ja tudy praju, wo sžželanach tak derje placzi kaž wo nješželanach. Wjele „malnych ludži“ wschak w kšoroščji bōry s duchownemu poščele, so bychu — nekajku podpjeru dostali. Kšdyž pať so prajesch: „Mima kšory tež po mui žadanje?“ móžesch kusto „ně“ kšlyščecz, haj kšamo so tebi wotmolwi, so mohlo to kšoreho do njemēra pschincž. Sso wē, so so tam pschi tym wschēm džē. Alle w njelicženych padach hagle wo kšoroščji wošadueho šhonisch, hdyž je s kšmjerczi wjedla a nětko napominanje dostanješ, so by „někotre trošchtowaze kšlawa pschi kšachczju porēcžal.“ A pschi tym mašch kusto to šrudžaze cžucze, so nješy jako duchowny pschi pohrjebje nicžo wjazy kšiba kšust šwonkowneje pschi. Woni su kusto dobri ludžo wumrjeli, kotrychž bēch kšonfirmirowal, wērowal, kotrychž džeczji bēch kšcheczil — ale wo jich cžerpjenju a kšoroščji hagle po jich minjenju kšlyščach. Že to kšchesczijanška wošada?

W tym wschak mōhli so trošchtowacz, hdy bychu cži kšori na dušchowpajstnē waišnje wot bratrow a kšotrow se kšwojeho schtanta so sštarali, njech su to jich domjazy abó kšubodžo abó druhy wošadni. Evangelška žyrkej njecha jenož žyrkej duchownych bycz. To je kšatholška myšl, so maja duchowni jenož to prawo, kšorym Bože kšlowo pschincž a s nimi so modlicž. Bohužel je tōnle nahlad kšjedža w evangelškej žyrkwi daloko roššchēryjny. S woprēdka drje su duchowni wina byli. Prajicz pať so móže, so je to tu kšwili bóle nahlad tych, kš nješy duchowni. D, wschitzy duchowni, kotrymž sbože wošady na wutrobje leži, po tym šdychuj, so bychu duchownu pomoz psches druhich wubudženych a wobrocženych kšchesczijanow dostali. My tež kusto napšhonimy, so kšlužba tajkeho kšchesczijana wošebje kšlynje pomha. Sšnano, dokelž s wjetšcha teho cžlowjeka lepje šnaje; kšnano dokelž kšuczischjo na wottušujeny kónž džē. Wošebje derje skutkuje, hdyž kšar, kotryž cžucze kšoreho najlepje pschewidži, jemu kšchesczijanške kšlowo praji. Bohužel je kšarjow, kotryž maja cžoplu wutrobu sa evangelijon, tak malo kaž „bēlych wroblow“. Alle woni tu tola su. A jich kšlowo je jara móžne, pschetož woni maja wot spoczatka domērjenje tych kšornych. Pola nich, kaž tež pola druhich kšchesczijanow ta myšl prjecž padnje, so „sštojnštwa dla pobožnje rēcža“.

Bo tajkim, lubi bratija a kšotry, pomhaječe nam wbohim duchownym, dokelž je naš tak malo a my tak malo samožemy.

Pomhajezje nam niz jenož pola thorych, pomhajezje nam i zyla w staroseji wo dusche, w dželanju na duschach! Puschezje tu wopaczuu myšl, kaž byšchezje so i tym do našeho jasťojnstwa nuts tyfali.

Pšched frótkim pšchi thorołožu wožadneho lubeho kšhesezijana naderndžech. Zato wotendžech, wón mje pšchemodžesche a šmėjko-tajo praji: „Njedžiwajezje; ja šym so do wascheho hamta nuts tyfal; ja šym temu thoremu i biblije čital a i nim so modlit.“ Za bych teho lubeho muža ja to najradšcho wokolo ichije wial. Ale tež šwarjecz chzych, so so i zyla samolwjesche, so je so do mojeho hamta tyfal, kotryž běšche a je tať derje jeho hamt. — Wó, w tym padže i tym samolwjenjom tať kšutnje njemyšlesche; čim kšutnišcho pať i duchowpastyrškej pomozu. Wóh daj, so bych našchi kšhesezijeno žiwišchi, šmuziczišchi a šwobodnišchi byli a Bože šlowo a modlitwu prawje naložili.

Kaž dolho pať je tajkich kšhesezijanow tať malo, tať dolho je šrudna wěz, so so — wošebje w městach — ja thorych po duchowneho njepóšezjele. Njeje čaš thorošče pšchede wšchėmi druhimi čašami žiwjenja čaš domachpytanja? Šdy šu čłowjeskej myšle mēra nufnišche hač runje tehdy? Bjes teho, so bych šebi to šami wušali, šdychuje jich najwjazy po njebjeskim powětrje a po šwětle wěčnosťe. A tola so husto ani tam po duchowneho njepóšezjele, hdyž jeho thory wutrobnje lubuje.

Ale čezeho dla niz? Šso boja, so mohł pšchithad duchowneho thoreho naštróžecz a njemēneho jezinič, so mohł šebi myšlicz, so k šonzej dže. Po tajkim duchowny so tať rjez ja šmjertneho ptaczka wobhlada, runje kaž by šmjercz šobu pšchinješł abo šmjercz pšchpowjedal. Štať husto, hdyž i ludžimi pola jich čželow štejšich a so prajšesch, čžeho dla nješbu ničžo wo šthorjenju prajili, wotmolwjenje doštanješch: „Wš šebi njemyšlachmy, so je hižo tať šlė!“ Po tajkim haťle, hdyž je tať šlė, hdyž šu so myšle šhubile, haťle potom, hdyž duchowpastyr ničžo wjazy čžinič njemóže, so po njeho šezjele; runje kaž so w wožadže š. i ščarjom čžinjachu.

Šo móže duchowpastyr, hdyž ma wutrobu na prawym blaťu, temu thoremu husto najwjetšche wofšewjenje pšchinješč, jich malo wēri. Šať štejach je žonu i dobrehu „mēšchėžanšeho ščtanta“ pšchi čžele jejneho muža. Wón běšche pšdes dolhi, bolostny dol čžerpjenjom pšchėnič dyrbjal. — Ša pať ničžo wo tym njewjedžach, so je šon muž, kotrehož ja a kotryž mje lubowajche, thory a nětko wudowje kufš porokowach, so njeběšche po mje pšblala. Wona mi rufu šłočesche a praji: „Nječžiničze šebi žaneje starošče; mój chžemoj šebi tať myšlicz, kaž by so wužiwal!“ (t. r. Bože wotšanje).

Ale kať pšchidže, so šebi husto myšla, so mohł duchowny thoremu bojošč nacžinič. Še dha ewangelijon, kotrež duchowpastyr nješe, powješč wo šmjerczi? Njeje to wjele bóle powješč wo wěčnym žiwjenju? Wbo pšchidže duchowny, so by thoremu prajil, so bjes nadžije thory leži?

Wóže wšchaf byč, so so šon boť druhdy pšchėjara kšutnje wušbėhuj. Šo pať je thoremu, kaž by šmjertny šwón šwonił. Pšchi thorołožu nješmje so tež šabyč režčecz w nadžiji, kotryž je Wóh čžerpjenju ja položazeho jandžela pšchidał. A bjes nadžije by wjele thoroščow šnješč njebylo. Bjes dwēla tež nadžija husto k wuštrawjenju šyluje šobu pomha. Šeho dla tež pšnajemy, so ščarjo tu mój teje nadžije pššlynuja. A rjenje by bylo, hdy bych w wšchittlich kručach tať wot pšchuwuňnych thorych pšjerani byli, kaž w tym. Wobužel pať je wēro, so jara husto ščarjo a pšchuwuňni w tym kruču pšchewjele čžinja; ja praju, so i wotpohladom njewērošč powjedaja. Šo so njedyrbjalo štač a tež byč njetrjebalo, so by so nadžija žiwa šžeržala.

Šať tež duchowpastyr to powolanje nima pošol šmjercze byč. Wjele bóle wón w tym šwoje powolanje pyta thoreho i šačžuczu mēra dowješč. Wón pyta myšle thoreho na druge polo pšchenješč, wot šwonkowneho a čželneho na šnutškowne a duchowne wuštrawjenje. Po tajkim na to, ščtož je ja wšchittlich čžłowjekow nufne, k čžemuž pať so thoremu wošebje krašna škladnosť pošliczi. Šesufowe prajšenje: „Chžesch ty wuštrawjeny byč?“ je najrjenšchi tekst. Šthory je na prawym pučzu k šbožu, hdyž so roššudži šwojeho šbožnika zyle šapšchimnyč a to pošnacž, wušnacž a wotpoložicž, ščtož je jeho hač dotal je šadžewanjom bylo.

Še tať daloko, potom móžemy tež dalšchje thorošče dla šmērom byč. Šotom řeka: „Šsmy my žiwi, dha šmy temu

šnješej žiwi; wumrjemy, dha wumrjemy temu šnješej. Šeho dla njech šmy žiwi abo njech wumrjemy, šmy my teho šnješa.“ Šo je mē.

Duž i frótko: Šerje by bylo, hdy bychu drusy wērzazy kšhesezijeno šwoje duchowpastyrštwo pšchi thorołožach wopofajali a hdyž to njeje, so by so bōry po duchowneho pošlalo a hdyž to pšchuwuňni šami nječžinja, maja so wot druhich napominacž, so žadyn luby njeby bjes žiweho trošchta ewangelija wumrjel.

(Šofracžowanje.)

Šesufowe čžerpjenje.

Šłóš: Šesuf moja nadžija.

Šesufowe čžerpjenje
Mi nětk k žohnowanju džela,
Wutroba nětk nutrne
Ššebi trošchtny ščelušch špewa,
Šhryšta šchiz šmjercz, bološč wšchu,
Duschu čžini wješlu.

Žana wina, žana šłošč
Mi wjaz' šwēdomnje njekuša,
Božej' huady mam ja došč,
Wutroba nětk jemu šlušcha:
Šhryštušowa droha frej
Mi nětk pšchidže k wužitkej.

Mam čaš šwojoh' žiwjenja
Šež we hubjenštwach so bēdžicž,
Šola žane čžerpjenja
Nješmēdža mje wot njoh' dželicž:
Rany, šchiz, šmjercz Šesufa
We nušy mje trošchtuja.

Šrudny wšchaf ja dyrbju byč
Dla tych wšchellich hřchow mojich,
Šola pať tež wješ'le mēč
Ša wodacze hřchow šwojich:
Šhryšta žalošč, Šhryšta frej
Čžini mje pšched šudom frej.

Šela, šmjercz so pšchibahaj,
Šo chžesch wēry grunt mi rubicž;
Ššwēt a čžert mje pšchēčžchaj,
Šola chzu ja wješ'le prajicž:
Njepšchēčžel njech njemdry je,
Šhryšta šchiz mje pšchitryje.

Šdyž mam junu wumrjecz ja,
Ššmjercz mje tola njem'že pošrjecz,
Duž chzu pošny wēry ja
Šod Šesufa šchizom wumrjecz;
Šhryšta šmjercz a matra wšcha
A žiwjenju mi dopomha.

G. Š.

Ššon w šufni.

Wudowa muža w wēštych dowērjenju na hnadu Božu w Šhryštužu šemrjeteho, myšlesche šebi tež, so je wērzaza kšhesezijanka; wona pať chžyšche šama pšches šwoju šašlužbu šbožna byč.

Šať minychu so šeta a wona so njemóžesche k wēštošči hnadu pšchēčžičezecz. Duž šmili so šon šnješ nad nej, so by ju pšches šon k prawemu pošnacžu dowjedł. Šej so w thorošči džijesche, so dyrbi so na kwapš woblecacž a duž pšched kšamor štupi, so by šebi jemu šufnju wubrala. Ale wona njemóžesche žanu šwojich šufnjow trjebacž: přenja do procha rošpadže, druga běšche roštorhana a ščezja běšche wšcha mašana. Šam wona nětko štejesche w wulfej tyšnosčzi, pšchetož na kwapš dyrbjesche pšchidž. Duž nahle pšches powētr něšchto šchwōrčesche a pšched nej wššasche šufnja wot najčžiščičesche, najrjenšchesche bēzeje židy a šłowa so šlyšchecž dachu: „Ša je wucžiščena pšches frej a pšches šašlužbu Šesom Šhryšta!“ W wutrobnym wješlu tať nahle je šthoroščow wutorhana byč, wona wotuczi a nětko do čžim wjetšcheho wješla pšches tamne šłowa pšchidže. Nětko běšche so jej na

jene dobo roszajniko, na toho ma so spuščežec a so k schtantej hnady fluscha. W pschichodneji nozy hižo domoj k Jesušeji sańdže.

Podaj so Jesušeji!

Jesušeji ja dušchu dam,
Jesuš je tež we mni žiwu,
Jesuša nětk lubo mam,
Jesušeji so podam zylu,
Jesuš budže pomhač mi,
Jesuš mój troscht jeniczi.

Jesuš hrěchi wodawa,
Jesuš tež nětk hlada na mnje,
Jesuš hnadu podawa,
Jesuš chze byč w smjerczi ja mnje,
Jesuš so mnu sjeđnany:
Jesu, polny hnady so.

Jesuša běch wopuščežil,
Jesuša so jazpil jara,
Jesuš je mje swjěšil,
Jesuš so nětk ja mnje stara;
Jesuš moja wulka čěšć,
Jesuš chze mje k njebju wješć.

Jesušeji běch k wobstorknje,
Jesuša mēc njechach lubo,
Jesuš rěči lubosnje,
Jesuš je najwjetšije kublo:
Jesuš mily wostanje,
Jesuš spuščeži khostanje.

Jesušeji so dowěrju,
Jesušeji mój džak ja dawam,
Jesuš sohoji čwili wšchu,
Ma Jesuša swěru hladam,
K Jesušeji mam nadžiju,
Jesuša ja njepuščežu.

E. S.

Wobhońće so w pišnje,

pschetož wam so sda, so macze wěčne žiwjenje w nim; a to žame je, kiž wote mnje swědeži.

Sittal Persal běše Čhinea, kiž běše w Surinam žiwu a placzeše ja sđelaneho muža; wjedzeše čiste žiwjenje a dželaše pilnje. Senož pschecziwo ewangelijeji so njepšcheczelizy sadzerzeše, a jako mišionar J. jeho namolwješe, so by so tola kšechezijan sežnił, wotmolwi roshorjenu: „Sa jedny kšechezijan? Sčto žebimy kšich! To so nihdy na nihdy nještanje. Njewěš, so je mój nan měšnik; kaž mohl jeho so Boham njewěrnny byč!“

Mišionar da jemu nowy testament. „Wsmi tute knihi a čitaj w nich, potom čitaj, kaž so tebi spodoba“, džese k njemu.

Wot teho čaža žem bu Sittal hušto pschi čitanju darjenuch knihow wot mišionara trječenu; haj wón žam wšelake praščenja na mišionara stajese, kiž wobswědežachu, so je sošymjenjom čitaješe. Lědy běše so jene lěto minulo, dha so Sittal k kšecheziskemu rošwucžowanju samolwješe a bu kěžbliwy wucžomz. Jeho stara mac, kotraž běše tež w Surinam žiwa, jeho hušto praščeše: „Moje džěcžo, njenačitaj mi a tvojemu nanaj tu hanbu, so k kšechezijanstwu pschistupiš“, ale wón kóždy kroc wotmolwi: „Maczi, ja hinał njemóžu.“

Stóněnje běše dolho wocžatany a horzo požadany džěń, na kotrymž durbješe Sittal swjatu kšecheziznu dostac, pschichol; w bėlej drascze žedzeše se so swěczazymaj wocžomaj a s wješćim woblicjom w zyrkwiczy na wšitke praščenja i wješćosčju wotmolwjejo. Žako běše swjatocžnosč nimo, pschidže Sittal, kiž běše nětko mjeno Lazarus dostal, k mišionareji a džese k njemu: „Sa so Bohu džakuju, so je mi wulku hnadu spóžčil, so žem nětko kšechezim; nětko chzu jeniczy jemu služic. Čitajo a pytajo w twojich, mi darjenuch knihow, žem wěšćosč dostal, so je jenož jedny wěrnny Bóh a so chze Jesuš Khrystus naš wu-

móž wot wšitkich hrěchow, džěnja rano, jako so kšechezisku draštu wobleczech, pschidže moja mac hiščeze juntróc k mni, padže na kolena a mje nanajwutrobnišcho praščeše: „Moje džěcžo, moje džěcžo, njedaj so kšechezic, njecitaj mi tu hanbu“. Čžežke bėdženje žym so bėdžil, ale Bóh je mi pomhal. „Sa durbju, maczi“, žym jej wotmolwil, „a nětko žym kšechezijan; temu Knjejeji budž wěčnuje sa to džak.“ Lazarus je pilny, swěrnny služobnik Žesom Khrysta, kiž njewuštawajo w jeho winizy džěla.

Něšto k rošpominanju.

Khudy semjan běše pola swojeho krala do služby stupil, i tej nadžiju, so žebim wjele pjenješ nahromadzi; wón žebim tež wodnu a w nozy na ničso druge njemysleše, khiba na to, kaž by so wobohacil. Duž kral k njemu praji:

„Ty žym dušchny čłowjek, ale hladaj so nahrabnosče, pschetož pjenježna lubosč je korjeń wšeho šeho.“

„S čeho dla?“ tamny wotmolwi, „wšchako so praji, „pjenješ wobnuježa swět“; duž njemóže tež čłowjek jich došč mēc.“

Kral džese: „Sa chzu tebi něšto pschikafac, a jeli so to moje dla činich, chzu tebje bohateho muža sežinic.“

Tón semjan so praščeše, sčto by to bylo.

Kral džese: „Ty durbiš jene lěto kóždy kroc tam hič, hđžež kšichich, so žadny čłowjek w mřěču leži, durbiš pschihladowac, kaž ma so wón pschi swojim skóncenju a mi wjedac, dale mjenujzy, hdyž budže to lěto nimo, durbiš mi služic, so ženje w swjatym pišnje njecitaj ani so njemodliš, ani kemschi njepodžese, — ja to chzu tebje bohateho muža sežinic.“

Semjan běše i tym rad spotojom. Žako pak běše lěto nimo, wón sašo k kraleji pschidže a praji: „Knježe, ja žym činil, kaž seže wy pschikafal a chzu wam dale rad služic — bohaty muž pak na to waschne byč nochzu!“

Wón běše pschi smjertnych kóžach dopósal, so je čłowjek hubjenu a šhubjenu, kotryž njese čerpak se žiweho žwěla Bóžeho žłowa a swuju wutrobu hotowal na tón posledni čžežki puc. Wón pak běše tež wuhojenu wot swojego pjenježneje lubosče, pschetož pschi smjertnych kóžach bohaczkow běše jemu hušto došč pómacze pschichlo, so žadny swoje pjenješ a kublo i tuteho swěta žobu wšac njemóže — a so je jenož tón wopradowže bohaty, kiž je bohaty w Bóhu.

Ubi Šerbja! njefabudžmy na próstwu na kšerostwowy žejm, so by naše wěrowanje sašo swuju čžešč w našim kšechezijanskim stacze dostalo. Kaž ma so próstwu napikac, je so w poslednim čizle našeho „Pomhaj Bóh“ wosjewilo. Kaž žym i erta japožlanza na kšerostwowym žejnje kšichal, žu wuhlady ja pschiwacze našeho namjeta dobre, ale wyschwošč hiščeze tak prawje njecha a wona chze a durbim kšichec, hač je to tež wola luda. Potom wěčeze rad do teho swoli. A durbjal naš kšerbiki lud mjes tymi njebych, kotryž ja čžešč našeje kšechezijanskeje zyrkwije wustupja? Duž hibajmy so! Napikajeze te próstwu a podpišajeze so w prawje wulkej liezbje! Sa rad te próstwu, hdyž so mi póseželu, do Berlina wobstaram. Próstwu pak žu žyle nujne, so by naša wěž wuspěcha mēla!

J. Gólc, redaktor.

„Pomhaj Bóh“ je wot nětko niz jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšech pschedawarňach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostac. Na sčtwóc lěta placzi wón 40 np., jenotliwe čizla so po 4 pn. pschedawaju.